

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **W. N. J.**

státní příslušností Kubánská republika

bytem v ČR: P.

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky

sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2018 č. j. OAM-518/ZA-ZA11-VL11-2017

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že žalovaný porušil ust. § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a ust. § 12 a § 14a zákona o azylu. Poukázal na to, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal z důvodu pronásledování z politických důvodů. Podporoval novináře, který zásoboval opozici na Kubě léky a financemi, o čemž se státní aparát dozvěděl, a žalobce kvůli tomu byl měsíc držen ve vazbě. Tam byl vyslýchán, byl mu odpírán spánek. Měl za to, že tímto se žalovaný nezabýval, napadené rozhodnutí je proto v rozporu s ust. § 50 odst. 3 a 4 správního řádu. Dále zmínil své problémy s policií, které měl, když oslavoval fotbalové úspěchy svého synovce v den

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

údajného národního smutku. Bezpečnostní složky o něj pak měly nepřiměřený zájem, byl pod neustálým dohledem, opakovaně se musel dostavovat na policejní stanici v souvislosti s podezřeními z protirežimní činnosti. Přišel kvůli tomu o práci. Policie mu vyhrožovala vězením, byl veden na státním seznamu podezřelých. Byl přesvědčen o tom, že unesl svou část důkazního břemene, neboť poskytl správnímu orgánu konzistentní a podrobnou výpověď, odpovídající zprávám ze země původu, z nichž měl žalovaný vycházet. Byl toho názoru, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadou „v pochybnostech ve prospěch“, neprokázal, že k pronásledování žalobce v budoucnosti nemůže dojít a ze zpráv o Kubě selektivně vybíral informace, jež situaci prezentovaly jako bezproblémovou, a jakékoli potíže v zemi původu bagatelizoval. Konstatoval, že v minulosti byl pronásledován, i pokud by tomu tak nebylo, tato skutečnost by sama o sobě v kontextu zpráv o zemi původu a jeho konzistentní výpovědi neměla být jediným vodítkem pro vyloučení odůvodněné obavy z pronásledování.

3. Nesouhlasil se závěrem žalovaného o pochybnostech o jeho věrohodnosti a podotkl, že žalovaný měl možnost se ho na rozpory doptat, příp. vyzvat ho, aby události popsal podrobně. Připustil, že nepředložil žádné konkrétní důkazy týkající se svých tvrzení, avšak absolvoval poměrně podrobné pohovory, při kterých poskytl vyčerpávající výpověď, která byla konzistentní, vnitřně bezrozporná, bez zásadnějších nesrovnalostí a zapadala do kontextu dostupných informací o politické situaci a opozici v zemi původu. K otázce věrohodnosti a prokazování tvrzení žadatelem o udělení mezinárodní ochrany odkázal zejména na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Podle něj se žalovanému nepodařilo vyvrátit věrohodnost žalobce, měl aplikovat důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti a zásadu *in dubio pro reo*.
4. Domníval se, že v jeho případě byly dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, neboť byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod. Považoval za zřejmé, že byl ze strany státních složek pronásledován pro politické názory a aktivitu, bylo na něj hleděno jako na opozičního aktivistu z důvodu podpory humanitárních aktivit českého novináře a poté z důvodu pořádání oslavy v den smutku. Žalovanému vytýkal, že se touto charakteristikou nezabýval, ačkoli to představuje kruciólní okolnosti pro posouzení jeho žádosti. Dále připomněl definici pronásledování uvedenou v ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu a to, že byl asi měsíc ve vyšetřovací vazbě, asi 10x byl předvolán na policejní stanici k výslechu, přišel o práci. Tyto události dle něj měly politický podtext. Měl za to, že byly naplněny podmínky pronásledování dle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu. Není totiž zapotřebí, aby došlo k fyzickému napadení, naplnění definice pronásledování lze shledat i v případě opatření působících psychický nátlak. Upozornil na to, že žalovaný jeho problémy bagatelizoval. Zopakoval, že při posuzování existence odůvodněného strachu je třeba uplatnit důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti nežádoucího důsledku návratu do vlasti. Namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004 sp. zn. 6 Azs 50/2003, nepřihlédl ke zprávám o Kubě, za kterých vyplývá, že politická svoboda není plně respektována a příslušníci či sympatizanti opozice jsou vystaveni obtížím. Poznamenal, že vzhledem k tomu, že byl vězněn a pronásledován ze strany státního orgánu, nelze očekávat ochranu ze strany státu, nemohl tedy své problémy řešit oficiální cestou. Dodal, že potíží čelil i jeho bratr a negativně se problémy s policií podepsaly i na jeho matce.
5. Dále vyjádřil své přesvědčení o tom, že mu náleží i doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu, neboť mu v zemi původu hrozí vážná újma ze strany státních orgánů za

jeho reálnou i domnělou aktivitu považovanou ze kritiku režimu a účast v opozici. Doplnil, že z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný straní kubánskému režimu a snaží se najít vysvětlení událostí, které by vykreslilo Kubu v lepším světle.

6. Žalovaný ve svém vyjádření považoval žalobu za nedůvodnou a účelovou, azylový příběh žalobce je v ní přeceňován. Poznamenal, že žádná z obav nastíněných v žalobě, především možná perzekuce policií nebyla v průběhu správního řízení ani tvrzena, ani nijak z pohovoru s žalobcem nevyplynula v takové podobě, v jaké byla prezentována v žalobě. Byl přesvědčen o tom, že původní azylový příběh žalobce posoudil věcně a právně správně a úplně, vypořádal se se všemi tvrzeními žalobce jednotlivě i v souvislostech. Na str. 5-8 napadeného rozhodnutí vyložil své úvahy, které ho vedly k tomu azyl žalobci neudělit, na str. 12-15 napadeného rozhodnutí se zabýval možností udělit doplňkovou ochranu. K opuštění země původu měl podle něj žalobce spíše ekonomický motiv. Trval na obsahu svého rozhodnutí a na jeho správnosti. Navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 29. 6. 2017 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je kubánské národnosti, je schopen se dorozumět španělsky, není věřící. Nemá politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, nebyl politicky aktivní, neúčastnil se žádných politických akcí. Je svobodný, bezdětný. Ve vlasti žil naposledy v Havaně. Dne 6. 4. 2017 letěl do Mnichova, dalšího dne pokračoval letecky do Prahy. Měl cestovní doklad a české vízum. Je zdravý. O mezinárodní ochranu požádal, neboť ve vlasti má potíže s policií, politické problémy. Má strach, že ho pošlou do vězení.
10. Při pohovoru dne 4. 7. 2017 dále sdělil, že od roku 1996 bydlel v Havaně, v domě rozděleném na dvě části, v jedné žil on s přítelkyní a s její matkou, ve druhé pobývala jiná rodina. Na Kubě bydlí jeho matka a bratr, v České republice má sestru. Jeho matka a bratr jsou v provincii Holguín ve městě Cueto. Je v kontaktu se svým bratrem. Myslí, že jeho sestra už je občankou České republiky. Ve vlasti se živil jako barman, pak ho vyhodili z práce, naposledy pracoval v prosinci 2016. Ke ztrátě práce poukázal na událost, kdy synovci slíbil, že mu uspořádá oslavu, pokud ho přijmou do fotbalového týmu. Oslavu zařídil, ale bylo to v době, kdy zemřel Fidel Castro. Během oslavy přišla policie a zatkla ho. Policisté ho pak odvedli až na jeho pracoviště a v přítomnosti kolegů mu vytýkali, že zneuctil Castrovu památku, ostatní museli vyjádřit nesouhlas a odpor. Došlo k tomu ve městě Cueto v domě jeho matky někdy začátkem prosince 2016 (5. nebo 6.). Policistům, kteří se ho na oslavu ptali, odpověděl, že poté, co Fidel Castro zemřel, vláda nařídila 5 dnů celostátního smutku, protože Castro zemřel již 24. nebo 25. 11., namítal, že 5denní smutek již skončil. Přesto byl odveden na policejní stanici, držen byl od pátku do pondělí. Na stanici mu vyhrožovali, že ho pošlou do vězení. Problémy s policií měl už v minulosti, v Havaně se seznámil s českým zpravodajem, který zásoboval kubánskou opozici léky a penězi. Sprátelili se a zpravodaj ho požádal, zda by mu pomohl dostat se k lidem, kterým

měl odevzdat tyto léky a peníze, což žalobce udělal. Zpravodaj se pak vrátil do Prahy a napsal nelichotivý článek o Kubě, když se chtěl na Kubu vrátit, nebylo mu to umožněno. Mezitím byl žalobce vyšetřován policií pro styk s českým zpravodajem, ve vyšetřovací vazbě byl měsíc. Byl to někdy na podzim 2014 nebo 2015. Byl viněn z toho, že se účastnil protivládních kontrarevolučních aktivit. Stalo se to ve městě Holguín, policisté pro něj přišli do domu jeho matky. Na policejní stanici šel dobrovolně, byl podezírán z protivládní činnosti, vyslýchán, chtěli po něm nějakou informaci, kterou ale neměl. Nic neprokázali, a proto ho z ničeho oficiálně neobvinili. Ve vazbě skoro každý den probíhaly výslechy, mohli ho budít i ve 3 hod. v noci a odvést ho k výslechu. Na otázky odpovídal, že nemá tušení, poslali ho zpět do cely, když usínal, vzbudili ho a odvedli k dalšímu výslechu. Trvalo to měsíc. Po propuštění musel podepsat papír, že si je vědom toho, že ho bude policie hlídat. Poté byl 10x předvolán na policii, když se něco dělo. Nikdy z ničeho nebyl obviněn. Naposledy měl konflikt s policií v souvislosti s oslavou, kterou uspořádal pro synovce. Pak utekl z Cueta do domu svého strýce v Havaně. Tam byl od prosince 2016 do 6. 4. 2017. V Havaně problémy neměl, pobýval u strýce, v pase však má adresu, na které žil s přítelkyní, se kterou se rozešel. Měl za to, že problémy s policií by nevyřešilo přestěhování se na jiné místo na Kubě. Byl ve státní databázi policie. Vzhledem k tomu, že byl podezírán a vyslýchán kvůli protivládním aktivitám, určitě byl na seznamu. Před 2 měsíci hovořil s bratrem a ten mu řekl, že ho policie chtěla zatknout, protože myslela, že je to žalobce. Byl přesvědčen o tom, že kdyby se vrátil na Kubu, šel by do vězení. Není jen tak někdo, zná českého zpravodaje a českého velvyslance na Kubě, kterého před 6 nebo 7 lety kubánská vláda vyhodila. Policie mu slovně vyhrožovala, k fyzickému napadení nedošlo. Problémy s policií neřešil, nejde to. Jeho matka byla ze situace vystresovaná, bratra jednou odvedli na policii s ním, a to v souvislosti s oslavou synovce. Bratr dostal pokutu. Vlast se rozhodl opustit, neboť mu kolem 20. 12. 2016 zavolał bratr, že ho hledala policie. Sestra mu řekla, ať přijede za ní do České republiky, poslala mu také peníze na vycestování. Vízum si byl vyřizovat v březnu 2017, trvalo to asi měsíc. Jel na českou ambasádu a předložil jim dokumenty od sestry, tj. zvací dopis, zdravotní pojištění, letenku, cestovní doklad a doklad z úřadu práce. Problémy neměl ani s vyřízením dokladů, ani s vycestováním. V České republice žil v domě své sestry, ukázala mu Českou republiku, snažil se naučit česky. Všechno platila sestra, která mu též říkala, co má dělat, včetně toho, že má požádat o udělení mezinárodní ochrany. Kubánský systém se mu nelíbí, jsou tam samé povinnosti. Dále uvedl, že se na něj špatně pohlíželo v práci, když se nezúčastňoval každou poslední neděli v měsíci cvičení manévru. Základní vojenskou službu však absolvoval. Trestně stíhán na Kubě není a nebyl.

11. Žalovaný shromáždil informace o situaci na Kubě, konkrétně výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 o Kubě, výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2017 o Kubě, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 3. 3. 2017 o dodržování lidských práv na Kubě v roce 2016, úřední věstník Ministerstva spravedlnosti Kubánské republiky ze dne 16. 10. 2012 – zákonné nařízení č. 302, kterým se mění zákon č. 1312 „Zákon o migraci“ ze dne 20. září 1976, nařízení č. 305: novelizované nařízení č. 26 „Prováděcí předpisy k zákonu o migraci“ ze dne 19. 7. 1978, nařízení č. 306: „O postupu vůči vedoucím pracovníkům, odborníkům a sportovcům, kteří žádají o povolení vycestovat do zahraničí“, aktualizované znění zákona č. 1312 „Zákon o migraci“ ze dne 20. 9. 1976, aktualizované znění nařízení č. 26 „Prováděcí předpisy k zákonu o migraci“ ze dne 19. 7. 1978; konzulární informaci Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, uloženo z internetu dne 14. 11. 2016 „Konzulární služby pro kubánské občany“, informaci

Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LPTP „Cestování do zahraničí, cestovní doklady, registrace na zastupitelském úřadu, pobytové statusy v zahraničí, situace po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti“. Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 5. 2018 č. j. OAM-518/ZA-ZA11-VL11-2017 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12-14b zákona o azylu.

12. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

13. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
14. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
15. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
16. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
17. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil podrobně se vyjádřit k důvodům opuštění vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a také uvést podstatné skutečnosti týkající se jeho života na Kubě i v České republice. Žalovaný rovněž shromáždil dostatek informací o zemi žalobcova původu. Soud je toho názoru, že žalovaný postupoval v souladu s ust. § 3 správního řádu. Při posuzování žádosti žalobce přihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo a k tvrzením žalobce, nejednal tak v rozporu s ust. § 50 odst. 3 a 4 správního řádu. Své závěry dostatečně odůvodnil, vysvětlil, proč neshledal důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.
18. Pokud jde o strach žalobce z pronásledování z politických důvodů, žalovaný se touto otázkou řádně zabýval, vypořádal se se všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil při pohovoru dne 4. 7. 2017. Lze zmínit především to, že žalobce nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, nebyl politicky aktivní a neúčastnil se žádných politických akcí. Problémy s policií měl v souvislosti s pomocí českému zpravodaji, který zásoboval kubánskou opozici léky a penězi (na podzim roku 2014 nebo 2015 byl zatčen a měsíc byl

držen ve vyšetřovací vazbě, poté byl 10x předvolán k výsledku na policejní stanici), a v souvislosti s uspořádáním oslavy svému synovci v době po smrti Fidela Castra (v prosinci 2016 byl zadržen od pátku do pondělí). Nikdy však nebyl z ničeho obviněn, nebyl trestně stíhán. Při vyřizování víza a vycestování do České republiky na jaře 2017 neměl žádné potíže. Na str. 6 až 10 napadeného rozhodnutí žalovaný odůvodnil, proč neshledal, že byl žalobce ve vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod [ust. § 12 písm. a) zákona o azylu], a proč nelze mít za to, že by žalobce měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů v zemi původu [ust. § 12 písm. b) zákona o azylu]. Žalovaný se zabýval i tím, zda žalobci ve vlasti hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, přičemž na str. 11 až 15 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že takové nebezpečí žalobci v případě návratu na Kubu nehrozí.

19. Zdejší soud se s hodnocením učiněným žalovaným ztotožňuje a odkazuje na něj. Soud poznamenává, že žalobce sice poukázal na své zadržení, ke kterému došlo na podzim roku 2014 nebo 2015 poté, co pomohl českému zpravodaji, který podporoval kubánskou opozici, a na následné předvolávání k výsledkům, nicméně tyto skutečnosti bezprostředně nevedly k rozhodnutí žalobce opustit vlast. Je třeba též zdůraznit, že žalobce nikdy nebyl z ničeho obviněn, nebyl trestně stíhán, s policií spolupracoval, nedošlo k jeho fyzickému napadení. Dále byl žalobce zadržen, když uspořádal oslavu svému synovci, která se konala několik dnů po smrti Fidela Castra. Ani při tomto zadržení nebylo proti žalobci použito fyzického násilí, po několika dnech byl propuštěn, aniž by byl z čehokoli obviněn. Pokud žalobce ve své žalobě zmiňuje, že se o jeho osobu nepřiměřeně zajímaly bezpečnostní složky a že byl na seznamu sledovaných osob, zdejší soud zdůrazňuje, že kdyby byl žalobce skutečně pro kubánské státní orgány či bezpečnostní složky zájmovou osobou, jistě by nemohl bez jakýchkoli potíží získat vízum a vycestovat z území Kubánské republiky. Zájem státních orgánů o žalobce a jejich jednání vůči němu nenabývalo takové intenzity, že by se jednalo o pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu (*„Pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“*).
20. Městský soud v Praze souhlasí s žalovaným, že ve výpovědi žalobce jsou rozpory, pro které lze pochybovat o věrohodnosti jeho slov. Soud poukazuje na to, že žalovaný se ke všem tvrzením žalobce vyjádřil, věnoval jim patřičnou pozornost a dostatečně se vypořádal s tím, proč uváděné skutečnosti nepovažoval za důvod pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Zároveň upozornil na rozpory ve vyjádřeních žalobce s tím, že i tyto svědčí o tom, že skutečnosti, které žalobce uvedl, nepředstavují důvod pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, či pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. Soud dodává, že žalobce neopustil vlast bezprostředně po událostech, které označil za důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, zemi původu opustil bez jakýchkoli potíží. V České republice požádal o udělení mezinárodní ochrany až s časovým odstupem od svého příletu. I vzhledem k těmto skutečnostem považuje zdejší soud závěry žalovaného za správné.
21. Pokud jde o námitku žalobce, že byl státními složkami považován za opozičního aktivistu, Městský soud v Praze je přesvědčen o tom, že tato skutečnost z azylového příběhu žalobce tak, jak ho vyličil v průběhu správního řízení, neplyne. Žalobce své politické názory nikterak neprojevoval, nebyl politicky aktivní, kromě 2 zadržení a opakovaného

předvolávání k výsledkům neměl žádné problémy se státními orgány, nikdy nebyl z ničeho obviněn, nebyl trestně stíhán, bez potíží mohl opustit svou vlast. Nejzávažnější problémy se státními orgány (událost, kdy byl měsíc držen ve vyšetřovací vazbě) ho bezprostředně nevedly k rozhodnutí opustit Kubu, žalobce navíc ani nebyl přesně schopen určit dobu, kdy k této události došlo. Ostatně ze země původu nevycestoval ani bezprostředně po svém druhém zadržení, ke kterému došlo v prosinci 2016. Odletěl až poté, co mu jeho sestra žijící v České republice pomohla zařídit vše potřebné k odjezdu, tj. v dubnu 2017. Soud dále zdůrazňuje, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až po 2 měsících svého pobytu v České republice a jak sám uvedl, o mezinárodní ochranu se rozhodl požádat, protože tato možnost legalizace pobytu v České republice mu vyhovovala nejlépe. Soud uzavírá, že po posouzení konkrétní situace žalobce nelze dospět k závěru, že by žalobce byl ve své vlasti byl pronásledován ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu.

22. K tvrzení žalobce, které se týká nemožnosti žádat o ochranu státu, Městský soud v Praze opakuje, že nebylo shledáno, že by žalobce byl na Kubě pronásledován dle ust. § 12 zákona o azylu, či že by mu ve vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Problémy, které žalobce ve své vlasti měl s policií, nebyly natolik intenzivní, aby naplňovaly důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
23. Žalovaný se zabýval také politickou a bezpečnostní situací na Kubě, k čemuž shromáždil dostatek informací. V napadeném rozhodnutí pak poukázal zejména na změnu kubánské migrační politiky a na údaje vyplývající z informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LPTP „Cestování do zahraničí, cestovní doklady, registrace na zastupitelském úřadu, pobytové statusy v zahraničí, situace po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti“ (srov. str. 13 a 14 napadeného rozhodnutí). Tato změna přinesla uvolnění, pokud jde o možnost vycestování kubánských občanů a jejich návratu po pobytu v zahraničí. V této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020 č. j. 6 Azs 197/2019-45, v němž kasační soud konstatoval: „Z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. března 2017, z níž vycházel žalovaný i v nyní projednávané věci, totiž vyplývá, „že i když kubánský občan překročí dvouletou lhůtu pobytu v zahraničí (po jejímž uplynutí je považován za emigranta), může na kubánském zastupitelském úřadě vyřídit obnovení trvalého pobytu na Kubě, případně odcestovat na Kubu, kde může pobývat 90 dní a trvalý pobyt obnovit tam. Takový občan by se neměl setkat na Kubě s negativními důsledky předchozího pobytu v zahraničí, práva osob dle nového migračního zákona jsou respektována. Ke svévolnému výkladu zákona dochází pouze v případě opozičních aktivistů a státní úřady dále omezují svobodu vycestování vysoce kvalifikovaných pracovníků a zaměstnanců bezpečnostních složek“ (kromě citovaného usnesení srov. též rozsudek ze dne 29. května 2019 č. j. 6 Azs 335/2015 - 35 a usnesení ze dne 6. června 2019 č. j. 4 Azs 68/2019 - 54, ze dne 16. října 2018 č. j. 2 Azs 200/2018 - 36, ze dne 24. července 2019 č. j. 4 Azs 112/2019 - 46). Podle ustálené a vnitřně jednotné judikatury Nejvyššího správního soudu tedy současná situace na Kubě není sama o sobě důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Tato judikatura tedy poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelovy námitky.“ Jak již zdejší soud uvedl, žalobce nelze považovat za opozičního aktivistu, který by byl pro kubánské státní orgány či bezpečnostní složky zájmovou osobou. Nelze shledat, že by v případě svého návratu na Kubu měl čelit pronásledování z důvodů dle ust. § 12 zákona o azylu, či nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.

24. K otázce stavu dodržování lidských práv dále zdejší soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2008 č. j. 5 Azs 5/2008 - 53, ve kterém se uvádí: „... *neutěšená situace se stavem dodržování lidských práv v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu sama o sobě nezakládá důvod pro její udělení dle § 12 zákona o azylu. Jak již tento soud mnohokrát zdůraznil, právně významnou pro zjištění naplnění zákonných podmínek pro udělení mezinárodní ochrany se jeví konkrétní situace stěžovatele a důvody, pro které o azyl žádá.*“ Stav dodržování lidských práv na Kubě sice obecně není dobrý, avšak tato skutečnost sama o sobě není důvodem k udělení mezinárodní ochrany. Bylo třeba posoudit individuální situaci žalobce, což žalovaný učinil.
25. Městský soud v Praze závěrem shrnuje, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce, a to jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu. Shromáždil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, zejména provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil uvést všechny podstatné údaje týkající se důvodů podání žádosti o mezinárodní ochranu a jeho života ve vlasti i v České republice, a obstaral si relevantní informace o situaci na Kubě. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Praha 28. dubna 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.